

— Мжлчи попадийо, — извикал попа. — Да видиш, какво чудо видях и изпитах! Пустото козарче, каква свирка имало! Нали го проследих отзарана, па се спотаих в една шипка. То изкара козите в гората, насече им бржстина, козите захрупкаха. А то, като наду тая дяволска свирка, като заскачаха ония кози, като зарипах и аз в шипката. Цял ден хоро играх, та дрехи ли да ти донеса? Стига, че се вжрнах жив и здрав.

Попадията не го повярвала. Тогава попа рекжл:

— Чакай, нека дойде козарчето, па да го накарам да свири, да видиш не щеш ли и ти цяла нощ хоро да играеш? Качи се ти на тавана и от там през дупката гледай, да видиш, не ще ли да заиграеш.

Попадията се сжгласила, качила се на тавана от там да гледа.

Дошло козарчето с козите. Накарал го попа да свири, а то се опирало:

— Нямам свирка. Не мога да свиря!

— Можеш, можеш, дядовото! Посвири малко, че баба ти попадия много обича!

Козарчето извадило свирката, па като засвирило! Попа скочил, заиграл. Попадията на тавана като зарипала: троп! троп! троп! троп! Тавана пропаднал и тя паднала долу и рекла:

— Стига, момченце, стига, стига!

Като се наиграли хубаво, изпратили момчето да си иде в село, а те взели друго козарче да им пасе козите, дето нямало свирка, нито знаяло да свири.

